

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Onba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

Las fiestas de la Mercé

Els que mes han contribuït al seu èxit han sigut els núvols.

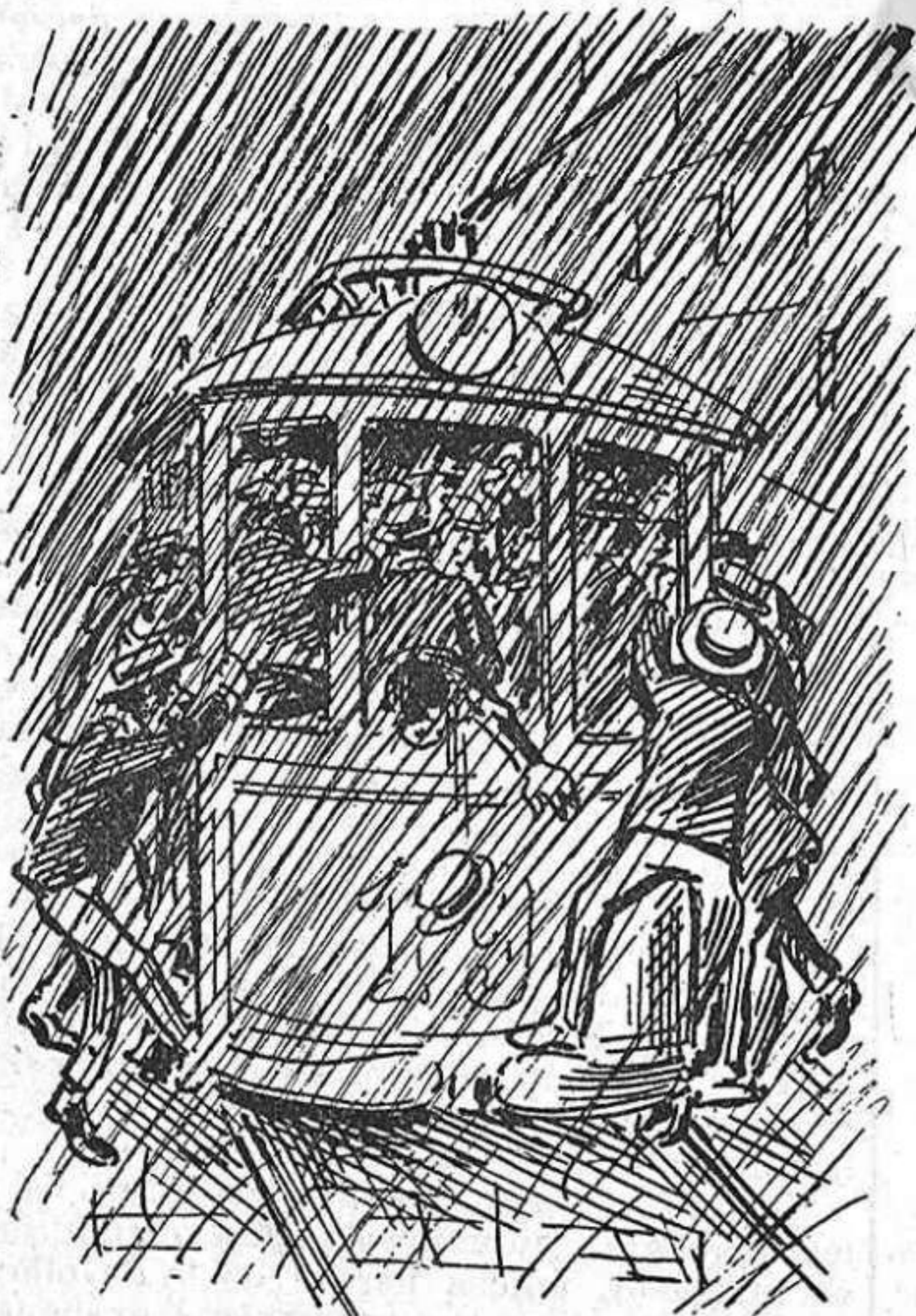
La protagonista, mullada de cap a peus, diu que ella no 'n té la culpa.

Las comisiones organizadoras ¡no n' han tirat pocas de malediccions cap amunt!

Els carrers, ja 'ls haureu vist: ¡quin espectacle mes trist!

Els forasters, no sabent ahont ficarse, han matat las horas passejantse en tranvía.

Els botiguers, que tan bons negocis se pensavan realisar, han vist la veritat d'aquell ditxo: Carrers mullats, calaixos aixuts.

¡Ni 'ls venedors de paraguas han fet res! Com que tots els forasters se 'l portavan...

Y, lo que ara diuen els pagesos: —Fet y fet, las grans fiestas las farém nosaltres cullint el bé de Deu de bolets que ab aquestas plu- jas ha sortit.

ZOLA

Lo que fa més gran al home es l'afany de veritat, el dalé de buscarla i un cop té la convicció de posseir-la, el valor de proclamar-la ab el cap alt, la conciencia satisfeta i sense parar esment en las conseqüències.

Aixís han procedit tot els sers superiors aspirants a mereixer el nom de redemptors del esperit humà. Aixís era també aquest escriptor admirable que 'l mon acaba de perdre: Emili Zola.

Zola a l'edat de 8 anys.
(De fotografia.)

Naturalment qu' estimant la veritat per damunt de tot, Emili Zola era en política, republicà; en sociologia, partidari de las solucions que tendeixen a fer a l'home partícipe de la major suma possible dels goigs de la vida, no sols dels materials, sino també dels morals i dels que tenen per órgan fruitiu la inteligencia; y en materia de creencias, adversari de todas las religions positivistas, que prometen una vida ultraterrena, contrarian la naturalesa humana, enterboleixen la rahó, pertorban las consciencias i posan trabas al natural progrés de la humanitat.

Aquestas tendencias lliures i progressivas posadas al servey de un humanitarisme generós constitueixen el credo del genial escriptor, y tan encar-

Zola saludant a Balzac.
(Caricatura de A. Gill.)

nadas estavan en el seu esperit, qu' eran a la vegada que 'l foch caldejador de sas inspiracions soberanas, la forsa motriu de la seva ploma genial, sembradora incansable de bellesas sobre 'l camp infinit del art.

Zola sent filòsof que penetrava molt a fons els intrincats problemas del esperit y de la vida, y

L'artista vit tout haut. Une oeuvre d'art, roman, drame, tableau, statue, est un coin de la nature ou à trouver, un fragment.

Émile Zola

Autógrafo de Zola.

home científich de una cultura extraordinaria, fugia de tota árida disertació que hauria fet enutjós el seu treball. Artista de cos enter, donava forma corpórea y plástica als seus pensaments; vida palpitant a sas creacions reals y simbólicas al mateix temps; un interés atractiu a la fábula de sas novelas, que no era tal fábula, sino la veritat entera y verdadera, fidelment reflectada en l'espill sempre clar del seu ingeni; carn y ossos a la munió bullidora de sos personatjes; ambient vital al fondo dels seus quadros; y no podia deixar de marcarho tot ab el segell poderós de la seva personalitat.

Ell es qui rompent ab las falornias de la imaginació tan propensa al desvari, proclamá 'l método experimental aplicable a la novela. Per escriure cosas de la vida es precis observar la vida atentament, saberia sentir y analizarla fins a lo més íntim pera després reproduhirla vigorosament, ab fidelitat, en una síntesis perfecta. Aquest método no excluïeix

L' autor de 'Germinal'.
(Caricatura de M. Luque.)

la poesia; al contrari, en loch de la poesia artificiosa més ó menos galana y seductora, engendra la poesia de la veritat qu' es la més penetrant y emocional de todas. Per aixó en Zola, ab la seva prosa naturalista, deurá ser considerat com un dels més grans poetes dels temps moderns. Passatjes se troban en sas novelas que semblan cants de poema. Zola es el poeta épich de la realitat vivent, que també es hermosa ab tot y ser real, mal pesi al encatrinat ab l'artifici y la mentida.

Emili Zola era fill de un enginyer de origen italiá, havent nascut a París el 2 de abril de 1840. Passá la seva infancia a Aix, població de Provença, ahont 'on pare estava ocupat en la construcció de un canal. Pero sent encare noy quedá orfé y hagué de conèixer todas las privacions y necessitats inherents a una vida sumament precaria.

Un detall curiós dels seus estudis. En l'examen de retórica, ell qu' estava destinat a assombrar al mon ab els seus escrits, rebé carabassa.

Variacions sobre 'La Terre'. - Música de Emili Zola.
(Caricatura de Caran d'Aché.)

Pera guanyarse la vida 's dedicá al periodisme en la capital de la Provença. Molt li serví aquest aprenentatge literari, qu' exigeix tanta facundia y flexibilitat en el maneig de la ploma. Allá publicá sa primera novela titulada: 'Els misteris de Marsella', una verdadera novela de follet.

Trasladantse a París desitjós de obrirse camí quins días més tristos no hagué de passar en un principi! Ell mateix conta que la major part de un hivern no tingué altre aliment que pa sucat ab oli. El pa se 'l guanyava com podia y 'l oli li enviava

Zola trucant en vá a la porta de l'Academia, fins a rompre 'l cordó de la campaneta.
(Caricatura de 'La Silhouette'.)

una seva tia de Aix. Una temporada no pogué sortir de casa per falta de roba. Allá s' estava embolicat ab la flassada, segons diu ell mateix, a tall de moro.

Una ocupació modesta en la llibreria Hachette,

tot just li donava pera viure. Y ja llavors havia donat a la estampa sos *Quentos a Ninon*, que son un portento de frescura y delicadesa. Pero encare la seva firma estava molt lluny de cotisarse.

Ab *Teresa Raquin* comensá a cridar l'atenció del públich. Era a l'any 1867, y per fi trobá un editor que, apreciand el seu talent, se mostrá propici a acceptar l' historia de una familia durant l' Imperi, que havia de desrollarse en vint volums. Aquesta obra colosal forma la serie de *Les Rougon Macquart*, que havia de contenir novelas tan importants com *Le curé*, *Le ventre de Paris*, *La conquête de Plaisans* y *l' Assommoir*, qual éxit signé tan inmens que s' escampá pel mon enter; a las quals anaren seguint *Une page d'amour*, *Nana*, *Pot-bouille*, *Au bonheur des dames*, *La joie de vivre*, *Germinal*, *Le terre*, *Le rêve*, *La bête humaine*, *L'argent*, *La Débacle* y *Le Docteur Paschal*.

L' autor de aquesta serie de maravellas, al mateix temps que las escribia, havia de lluytar per imposarlas. Ferm en els principis de la escola materialista, sostenia las més encarnissades polémicas ab sos enemics y émuls y fins ab els envejoses, que 'l tatlxavan de groller, escandalós y pornogràfic. De cap autor s' ha dit may lo que de 'n Zola; poch se 'n trobaran en cambi que, com ell, s' hajan sapigut ventar las moscas. El públich acabá per donarli la rahó, agotant rapidament las edicions que se xifraven per milers y milers d' exemplars. Y las famosas novelas rebassant las fronteras de la Fransa donavan la volta al mon traduhidas a todas las llengüas conegudas. May un autor ha alcanzat una celebrat tan universal.

Le Rêve, de Zola.
(Dibuix de Forain.)

Ab sos grans éxits conegué per fi la prosperitat y la riqueza. Podent viure com un príncep, portá sempre una existencia de burges aomodat en sa hermosa casa de Médan, plena de preciositats artisticas y alegrada ab la dolça companyia de la seva esposa. Era un home de bonas costums, ordenat y metódich sobre tot en el treball. Quan tenia concebuda una novela y reunits tots els elements necessaris per elaborar-la, dedicava tots els matins a escriptura y no deixava la ploma sens haver omplert el número de quartillas que diariament s' havia fixat com a tasca. Aixís, ab tranquilidat y método, realisava sas admirables produccions.

Poch amich de distreure's freqüentant círculs y reunions, a Médan solia reunir a sos amichs y deixebles, per entregarse ab ells a las expansions de la vida literaria. Tothom que allí 'l ha conegut encmia son tracte carinyós y son esperit sincer. Odiava la mentida y fins la mitja mentida que significan certes convencions socials. Al pa pa y al vi vi: aquest era 'l seu lema. ¿A què conduïeix enganyarnos a nosaltres mateixos?

Després de la serie d'obras que constitueixen sos *Rougon Macquart*, en la qual ha quedat genialment estereotipada la vida del imperi en todas las capas socials, ne publicá moltras més, entre ellas sos *Nous quentos a Ninon*, *Los hereus de Rabourdin*, *Bouton de rose*; els tres admirables volums *Lowdes*, *Roma* y *Paris* destinats a demolir els fanatismes de la degeneració religiosa, als quals havian de seguir els *Quatre evangelis* expressió de la nova fe. Mentres preparava la seva publicació, donava a la estampa *Fecundité*, obra de un talent en tota la seva maduresa, y *Verité*, qu' está publicantse en els presents moments, a la qual havia de seguir *Justice* que, segons noticias, tenia ja molt adelantada.

Veritat y *Justicia* quins dos títuls més suggestius, més plens de afalgadoras esperansas, proclamats per en Zola! *Veritat* es el fruit de las impresions del autor en una de las campanyas més tremendas que hagué de renyir, durant la seva vida, en pro de la ignocencia atropellada. Tothom recorda la defensa que feu del desventurat Dreyfus, en el memorable article *J' accuse...* L' admiració que provocá ab aquell rago de valor cívich es de aquells que perduran eternament. Tot li era advers: l'opinió de

Retrato de Zola al comensarse la qüestió Dreyfus.

una gran part de la Fransa soliviantada pel nacionalisme, imunda barreja de *chauvinisme* y de reacció, que se cebava en una víctima ignocent, sols per ésser juhéu, y amparava a tota costa els errors y iniquitats de un concell de guerra sols per pertanyer a l' *armée* 'ls que 'l constituïan. La tensió dels esperits havia arribat a un grau de sobressitació tremebunda. La febrada s' havia apoderat de la immensa majoria del poble francès. Zola, obehint els dictats de la seva conciencia, tenint per tot arma la convicció y per bandera única la veritat, s' atreví a oposar la seva persona a aquella onada de llot, de infamia y de rancúnia. Sigüé xiulat, insultat, despreciat, perseguit; fins hagué d' emigrar a Londres. Pero no desmayá un sol instant: res li importava perdre una popularitat guanyada ab tota una existencia de treball, ni la fortuna, ni la llibertat, ni la vida mateixa: la veritat havia de surar a despit de tot... y la veritat a la fi sigüé reconeguda y proclamada.

Zola lográ rentar aquella taca infamant. La nació francesa, un cop hagué recobrat la serenitat perduda, hagué de quedarli eternament agrahida.

Aquest home admirable, tant per las sevas obras com pel seu heroisme, aquest propulsor enérgich y vigorós de l' emancipació de la conciencia humana, causa sagrada al servey de la qual consagrava la llum esplendorosa de la seva inteligencia, la forsa potent de la seva voluntat y l'eficacia avasalladora dels seus exemples, havia de morir impensadament, víctima de una degrassia imprevista.

Tornava a París del seu estiuheig, y com la seva casa, temps feya no habitada, era una mica freda, 'ls criats encengueren l'estufa que tenia en sa cambra-dormitori. Se ficá al llit ab la seva esposa, a las deu del vespre. Observant que no 's llevavan molt més tart de l' hora que tenian per costum, y trobantse en l' habitació uns mestres de casa que havian de procedir a algunas reparacions, trucaren a la porta de la cambra: ningú 'ls respongué, y tementse'n una, l' obriren violentment. L' espectral que presenciaren els omplí de consternació. Respirant una bocanada de tuf mefítich, vejeren el cos del seu amo, penjant del seu llit ab el cap sobre l' alfombra y el de la senyora inmóvil, embolicat ab els llensols: aquell encare calent, pero difunt; el d' ella conservant encare un alé de vida.

Llavors se donaren compte de que l' óxit de carbono desprenentse de l' estufa, que desgraciadament estava obstruhida, 'ls havia produhit l' asfixia. Se coneix que 'n Zola no pogué acabar de saltar del llit per anar a obrir els balcons, quan observá qu' estavan asfixiantse.

La mort del gran home ha produhit un esclat de dol universal. Tots els amants de las ideas progressivas la plorarán desde lo més íntim del seu cor. Sols els fanátichs y explotadors de la humana bestiesa que s' han creat una divinitat a imatge y semblansa seva, animada de sas malas pasions mateixas, preferiran la blasfemia de dir que la mort de 'n Zola ha sigut un càstich de Deu.

P. K.

DE DIJOURS A DIJOURS

EN Montilla passa mil angúnias perque 'ls se nyors del Tribunal de lo Contenciós están ofesos pel preámbul de un decret referent al dit Tribunal, y exigeixen explicacions claras y categoricas. Las que ha donat en Montilla no 'ls satisfan y amenassen ab dimitir si no dimiteix avants el ministre. Es alló que 's diu quan 's agafen las cosas a la valenta. «Els dos no cabém al mon.»

Pero no s' alarmin: per enfadats qu' estiguin, ja 's cuidarà en Sagasta de posarlos en pau. ¿No es una gran breva el ministeri de Gracia y Justicia? ¿No son també brevas de las més ricas y aromáticas els cárrechs de magistrats del Tribunal contenciós? Donchs a upar cadascú la seva, y quan a 'l un se li apagni que 'l altre li dongui foch, que aixís s' ha de fer entre bons fumadors: el foch no 's nega a ningú.

Fora de aquest conflicte no passa res més en el camp de la política digne de mencionarse, com no signin els enfados de 'n Weyler pels desaires que li donan, cada vegada que porta alguns decrets de nomenclament a la firma del amo; y las ilusions de 'n Canalejas a qui, segons diuen, se li ha deixat entreveure la possibilitat de que se li confi 'l encàrrech de constituir un govern radical. ¿Vana ilusió si se 'n refial Ercare que 'n Canalejas se gastí tot lo que te en comprar bitllets de aquesta loteria, encare que 's adquireixi tots, ja 'n pot estar ben segur que no treurá la grossa. Hi ha cosas que semblan rifas y no son més que rifadas.

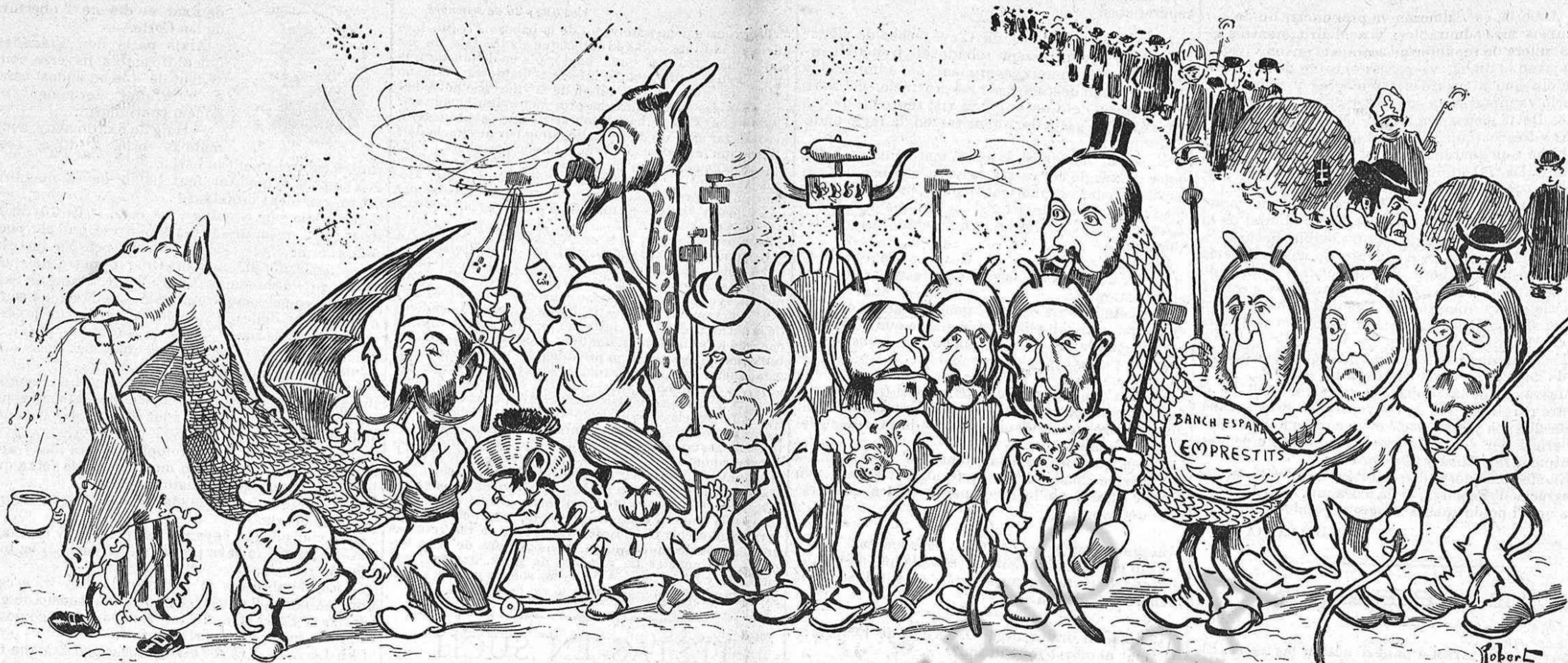
La qüestió del restabliment de las garantias a Barcelona es el qüento de no acabarse may més. La senmana passada las autoritats grosses (l' arca de y 'l president de la Diputació no hi foren contats) se reuniren ab gran misteri, y encare que no se sab pel clar lo que acordaren, el govern persisteix en tenirnos a dieta de lley... y fins sediu que 'n Moret está molt cremat ab en Manzano, pel cambi que s' ha operat en aquest senyor, puig aixís com avants no volia que aléssin la suspensió, ara está perque s' alsí.

De todas maneras aquest estat anormal ha impedid que 'ls molts y entusiastas partidaris que te a Barcelona la Revolució de Setembre, poguessin commemorar el seu aniversari. Y es llástima, perque la commemoració aquesta hauria sigut el número més important de las festas de la Mei.cé.

En el resto d' Espanya la commemoració s' ha celebrat ab gran entusiasme, pels republicans exclusivament, únichs hereus de la Revolució. En quant als monárquichs, segueixen l' exemple de 'n Sagasta: encare se 'l están menjant y tenen feyna a taula.

Hi ha hagut meetings a la Corunya y Gijón, a

Fiestas de tot l'any

En aquesta gran comparsa,—lector, si bé ho consideras,—també hi ha diables y nanos—y sobre tot cucas-feras.

REPICHS

Un periódich que 's publica a Barcelona ab el títol de *Correo de la Tarde*, parla de molts miracles que 's realisan en el temple de la Justicia, y entre altres cita a «ios escribientes que ganen doce ó quince duros al mes, tienen queridas y llevan brillantes de dos mil pesetas y gastan y triunfan por todas partes como si fuesen hijos de casas opulentas.»

Verdaderament, miracles de aquest tenor, fan caure d'espatlles al home que tingui las camas mes fortes.

Jo fins no m'explico com pot aguantarse dret el Sr. President de l'Audiencia.

Perque si 'ls peixi-minuti de la curia gastan aquest rumbo ¿qué succehirá ab els peixos grossos?

Valdria la pena de averiguarho. Y ningú mes indicat que 'l Sr. President de l'Audiencia, funcionari serio, rigorós y exigent, com ho indica 'l seu parer de que continuhi a Barcelona l'estat de guerra y la suspensió de las garantías constitucionals, en bé de la pública tranquilidat.

Al retréureli aquesta opinió que li atribuïeix la premsa de Madrid, ¿may diria a lo que vaig?

Senzillament a ferli una pregunta. Es la següent: «¿Las garantías constitucionals suspensas pera la totalitat dels ciutadans de Barcelona ho están també pera 'ls funcionaris judiciales que té a las sevas ordres?»

En cas afirmatiu—com crech—no vacili mes: declari 'l estat de guerra en el Palau de Justicia, y en un moment donat defassi 'ls miracles incomprendibles que allí diuen que 's realisan, posant presos als que 's ho mereixen, ab els anells de las dos mil pessetas y tot y fins ab las queridas si es precis, perque no estiguin tristos.

Que no 's digui que 'l estat de guerra serveix sols pera molestar als qu' están ansiosos de fer us dels drets reconeguts en las lleys, y sobre tot que no 's digui que 'l Sr. President de l'Audiencia tot mirant lo que passa a la ciutat, se descuida de veure lo que ocorre al temple de la Justicia.

Son verdaderament edificants els exemples que donan algunas familias regnants.

Al Sr. Leopoldo de Bélgica se li morí la senyora, mentres ell se trobava a Luchón, desfrutant la vida regalada de aquella estació balnearia. La reyna, a pesar de tenir marit y fillas, va morir sola, sense ningú de la familia al seu costat.

Un cop difunta, 'l Sr. Leopoldo—aixó sí—va anarse'n a Bruselas en tren ràpid, no sols per assistir als funerals, sino per fer expulsar públicament de la iglesia a una filla seva, ab la qual fa temps que hi está renyit.

El poble, que sempre porta la contraria als reys, va aclamar a la princesa expulsada... y 'l Sr. Leopoldo, fugint de amohinos, va pendre 'l tren mes immediat y se'n va tornar a Luchón, com si res hagués succehit.

No dirán els belgas que 'l seu rey deixi de guanyarse la llista civil?

A la Teresa Clararunt, qu' está fent propaganda per Andalusia, a cada punt la detenen, y a cada punt també tornan a posarla en llibertat.

Se coneix que li volen bé, y per entretenirla fan com si la portessin a la plassa de toros, fentla estar tan aviata al sol, com a la sombra.

Vaja, una verdadera diversió... sobre tot si la interressada s' ho sab pendre ab calma.

Una frase de 'n Maura: —En Moret es un hábil pirotécnic, pero molt antiquat en el seu art.

Que 'ns dispensi en Maura si no hi estém conformes. Pirotécnic ho es en Moret y antiquat també; pero hábil... ¿Cóm ha de ser hábil un home a qui 'ls trens grossos li petan sempre tenintlos als dits?

Durant el desfile de gegants, exclamó un ciutadà: —Ja no havían de ser perdigots els que 's han encarregat de las festas!... Hasta al gegant han afeytat!

Un periódich local s' ocupa d'una formigueta mística, economo de la parroquia iglesia de Santa Mónica, que si no arriba a ferse rich, no será perque no hi posi tots els medis.

L'Ajuntament confia 'l repartó de bonos de beneficencia a la Caritat Cristiana, y aquesta associació, per acreditar el seu títol, se val dels ensotanats y principalment dels rectors de las parroquias. Donchs bé, la formigueta de Santa Mónica, als homes que per diferents conceptes té empleats en la iglesia, com també a las donas que netejan, cusen, guisan, etc. etc., en lloch de pagarlos en diners els paga en bonos.

¿Volen una combinació mes ben trobada? En virtut d'ella s'estalvia molts quartos, rebaixa als que treballan pel seu profit a la categoria de pobres mendicants, y 'ls verdaders pobres de la parroquia, esperan en va 'ls bonos del Ajuntament ab un pam de boca oberta y badallant de gana.

Vels'hi aquí un exemple de aquella caritat que predicava Cristo, y que traduhida al llenguatje capellanesch está expressada ab el següent aforisme: «La caritat ben entesa, comensa per nosaltres y en nosaltres acaba.»

L'economista de Santa Mónica s' diu Mossén Vall y tant com val!

Ha tornat en Weyler de San Sebastián, sense que hajin volgut firmari 'ls nombraments que duya preparats.

Y es aquest el desaire 4,000 y 1 del mateix género que porta rebuts.

Per aixó no s'hi encaparra, y en tot pensa menos en dimitir.

Aixís com las criaturas se fan fortes cayent, en Weyler se fortifica rebent puntadas de peu.

Y té la ventajeta de portar un uniforme tan trobat, que una patada mes ó menos no se li coneix.

—Y las garantías? —Suspensas. —Y 'l govern? —Reprobat.

Llegeixo: «Se dice que existe un dualismo entre el gobernador de Madrid y alguno de los ministros, que será, sin duda, el Sr. Moret, y se anuncia que dentro de breves dias se autorizará el baccarat, en todos los sitios de recreo.»

Aixís es com s' ha de fer: ó tots cristianets ó tots morets.

¿Y després per qué un monárquic de conviccions tan arreladas com D. Segimón, ha de permetre qu' estiguin en vaga els quatre reys dels jochs de cartas? Escapsa, remena, y si 'l orella de 'n Jordi se'n resent que se la xupi ab àrnica!

La pluja ha desbaratat las festas de Barcelona. Se veu que la Verge de la Mercè no está per festas. O tal vegada no té prou influencia en la Cort celestial per evitar que se 'ns remulli. Valdria la pena de que 'ls perdigots ho averigtessin, ells qu' están en tan bonas relacions ab la gent de iglesia, y si resultés, com es de témer, que aixó de remullarnos es obra de Santa Eularia, justament ofesa per haverla destituhida del patronatge de Barcelona, no quedaria mes remey que donarli una satisfacció.

De totas maneras s' han ben fastidiat els que gastant un dineral guarniren els carrers, ab l' idea de fer un bon negoci. Tots a una diuen lo mateix: hem fet menos quartos qu' en els días ordinaris... Aixó sense contar ab l' estrago que la pluja ha produhit en els guarniments, deixantlos que ja casi no son bons ni pel carro de las escombrarias.

Els únics que ho han entés son els autors de la masia catalana del carrer de Sepúlveda. Ab tanta pluja se 'ls han posat unas hortallissas que donan gust de mirar.

¿Lo que té ser previsor!

ACUDITS

Un metje examina a un malalt, y fa una mueca de desconfiansa.

El malalt 'l observa y li diu: —Tinch valor per tot: per consegüent li agrahiré que no m' amagui res. ¿Quina enfermetat es la meva?

El metje: —Li diré ab tota franquesa. Vosté té una tisis galopant.

El malalt: —¿Galopant, diu?... Escolti, Sr. Doctor: ¿y que no pot fer alguna cosa per posármela al trot?

Un pagés portava la bandera en una professó de pregarías pera que no 's gelessin las vinyas.

Y com sigui que la professó passava per la seva propietat, palpá de passada alguns sarments, y al veure que ja estavan gelats, reboté la bandera per terra y s' esquitillá dihent: —Que carregui ab el mort qui vulgui, que lo qu' es a mí, ja no hi ha professó que 'm salvi.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1.ª XARADA.—Com-pa-ssi-ó. 2.ª ANAGRAMA.—Pau—Pua. 3.ª GEOGLÍFICH.—La Marsellesa.

Han endevinat totes ó part de las solucions del número anterior, els caballers: Lluís Figuerola Marsal, Julio Blás y Juan Tornafoch.

ENDEVINALLAS

XARADA
Mineral de molta estima
invers prima.
Un pronom possessiu dona
la segona.
Y es igual que la primera
la tercera.

Si del Tot vas al darrera,
bon lector endevinyare,
de trobarlo la manera,
no tindrás de rumiar gaire,
qu' es el nom 'l *Hu-dos-tercera*
del polítich més xerraire.

UN INSPIRANT A FREGOLI
MUDANSA
Prés a Roma diu qu' está
tot ab d;
es una noya que sé
tot ab e;
pochs fumadors fan servir
tot ab i.
J. COSTA POMÉS

TRENCA-CLOSCAS
A LOLA GUMA DE C. GRANÉ
PIERA

Un drama catalá y 'ls noms y apellidos de son autor.
J. CASSI DE LAS TORRES
ROMBO

Primera ratlla vertical y horisontal: Consonant.—2.ª Nom d' home.—3.ª Vegetal.—4.ª Nom de dona.—5.ª Ordinal en femení.—6.ª Membre de volatíl.—7.ª Vocal.
N. DE TONA

INTRÍNGULIS
Buscar una paraula que anantli trayent una lletra del darrera, dongui 'ls següents resultats: 1. Nom de dona.—2. Id. de home, en francés.—3. Id. id., en catalá.—4. Aliment.—5. Consonant.

PEPITO 'L RAYO
GEOGLÍFICH
KK KK
COCO
TIN
gos
SCHOTISCH
F. JOAQUÍN

CORRESPONDENCIA

Caballers: J. Vallés C., J. Damiá, F. Arinyre, Ramón Moragas, Un estudiant tarragoní, Joseph Algué, Ll. Figuerola, Torrents de Mataró, P. Vilalta, F. Joanet, Cassa-aranyas, Juan Seman, Julio Palau y Ximenez, Un viatjant, Lluís Gifre, L' Antonet de 'n Panagulle, Un ferrater de Figueras, En Jordi y la Soledad, Juan Tornafoch, M. Labij y J. P. A. Verdum: Tal farás tal trobarás.

Caballers: E. Tubau, J. Moret de Gracia y Un pedre gayre: Pochs y bons; aixó vá bé.

Caballer: Joseph Trilla: El seu dibuix es massa candido.—J. Martí (Tarrassa): No arriba.—B. Ramentol: Es en nostre poder y tantas gracias.—Antolí B. Ribot: Té un agre-dols com lo de 'n Rusinol, pero no se sembla en res perque lo de vosté casi tot es agre.—F. Elies Aigué: ¡Pobre Zola! Sí, es veritat; pero ja sab que nosaltres als morts els acostumém a deixar estar tranquils respecte a coronas poéticas.—Bufalull: ¡Quina manía ab els tranvías! Vosté pendrá mal... —Enrich Mestres: Donchs, miri, per ser la primera vegada no ho ha deixat de fer bastant malament.—Modest Abril: No, senyor, no podrá anar.—Lluís Figuerola de Sans: Es precis molta voluntat pera reincidir; de tots modos, ab temps y d'aixó maduran las nespras.—Teodor: Gracias; la guardarem per la diada.—R. Arias: Si tenim temps d' arreglarlo, anirá.—J. Llach: No 'ns acaba d' agradar.—E. Tosca: El pensament va més bé que l' execució.—Paco Cucuru: No resulta.—A. Llauredó M.: No hi ha res approfiable.—Montabiz: Es bastant descuidada.—Pau Pastanya: Es incorrecta.—Enrich M. Gener: Els que están bé tenen poca gracia y viceversa.—Máximo Electra: No 'ns electrisa prou.—Oriola Ribas: Molt bé; se la *facilita*.—Sisket D. Payla: Casi tots se apropiaran.—Josep de Vilafranca: Es desencanxat y pobre.—Carlos Martí: Rebut y gracias.—Antoni de Masanas: Lo d' aquesta semana va bé.—Q. Malleu: No recordém en el moment el destí que se li va donar. Ab tot, disposi d' ell... com si fós seu. Celebrém el nombrament.—Nas de Pruna: Rebut y gracias.—J. Farrés Gairal: Ne farà rem tría.—Andresito: Igualment.—S. T. (Saint Andreu): L' últim article «Sessió modelo», no 'ns serveix: els altres veurém de approfilarlos.

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8,
Tinta Ch. Lorilleux y C.ª